

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Refutatio Accusatoris Anonymi Damnatas ab Innocentio XI. Propositiones adscribentis Ordinum Religiosorum Theologis ac præcipuè Societatis Jesu

Estrix, Aegidius

Moguntiaë, 1679

Propositio XII. Vix in sæcularibus invenies, etiam in Regibus, superfluum statui: & ita vix aliquis tenetur ad eleëmosynam, quando tenetur tantum ex superfluo statui.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42472

tam esse legem hominibus, mandatumque formatum illa mandatur ad meritum, ista in premium datur cum dixisset Dominus, diligite inimicos vestros, mox de operibus infert: benefacite his qui oderunt vos sic te ergo necesse est & illud accipere, quod juberis diligere proximum tuum, sicut te ipsum. Post hæc omnia: Neque hoc dico, inquit, ut sine affectione simus, corde arido solas moveamus manus ad opera. Mox verò satis habet præscripsisse affectionem, quam ratio regit.

Per me licet, ut non alia mens fuerit Jacobo Pontani Lovaniensis Doctoris, cum Lovanii die 17. Aprilis 1652. hanc Thesim propugnavit: *Non est præceptum per se obligans ad amorem internum proximi.* Itidem ut neque alia mens fuerit illius Doctoris, qui Lovanii die 17. Januarii 1630. defendit Thesim hanc: *De necessitate charitatis est, inimicos diligere, sic ut statim odium deponamus, & communia signa dilectionis ostendamus. At specialem actum dilectionis suffecerit in animi preparatione habere.* Extant hujusmodi Theses complures.

PROPOSITIO XII.

V*ix in secularibus invenies, etiam in Regibus, superfluum statui: & ita vix aliquatenus tenetur ad eleemosynam, quando tenetur tantum ex superfluo statui.*

Auctor

Auctor hujus propositionis citatur Vasquez opusc. de eleēm. c. 4. n. 14. festinans accusator satis habuisse videtur legere Montaltii Epistolam 6. ubi sola pars prior propositionis invenitur, citato loco c. 4. n. 14. pars posterior propositionis non invenietur illo c. 4.

Revereor censuram propositionis sumptæ sicut jacet in Decreto Pontificio: damnata est enim sicut jacet in Decreto. Sed affirmo, aliter illam jacere in Decreto, aliter in opusculo de eleēmofynâ Gabrielis Vasquez.

Etenim 1. nemo legens propositionem, sicut jacet in Decreto, avulsam ab universo contextu istius opusculi, dubitabit, quin *superfluum statui* accipiatur, ut vulgò solet, pro eo, quod est superfluum statui præsentis, quem quis habet. Sed verò legens propositionem eandem, sicut jacet in opusculo auctoris, comperiet, in eâ *superfluum statui* accipi pro eo, quod est superfluum statui præsentis & futuro, quem quis licitè & dignè potest acquirere & conquirere: sic enim se accipere superfluum statui profiteretur ibi Vasquez cap. 1. n. 27.

2. Consequenter nemo legens propositionem, sicut jacet in Decreto, dubitabit, quin ejus autor censeat simpliciter, vix umquam esse obligationem dandi eleēmofynam. Cum enim ex communissimâ Theologorum sententiâ nemo teneatur ad eleēmofynam ex su-

B

per-

perfluis naturæ, & necessariis statui, nisi in
 extremâ proximi necessitate, quæ raro occur-
 rit, & autor affirmet, vix aliquem teneri ad
 eleëmofynam, quando tantum tenetur ex
 superfluo statui, nisi ex contextu loci, unde
 sumpta est propositio, didiceris, quid vocet
 superfluum statui, conficies, ex ejus mente
 simpliciter vix umquam esse obligationem
 dandi eleëmofynam.

Sed verò alienissimus est Vasquez ab hoc
 errore: quia enim superfluum statui restric-
 ctius acceperat pro eo, quod est superfluum
 statui non solum præsentis, sed etiam futuro,
 quanto magis restrinxit notionem superflui
 statui, tanto magis ampliavit obligationem
 dandi eleëmofynam ex necessariis statui &
 merè superfluis naturæ.

Unde quod alii dicunt, in urgenti seu gra-
 vi necessitate, etsi non extremâ, obligari
 unumquemque subvenire proximo de super-
 fluis statui, Vasquez loco cit: n. 24. fatetur
 quoad rem esse verum; quia tamen ipse super-
 fluum statui accipit restrictius, quam illi, dicitur
 subveniendum esse illi necessitati etiam de
 superfluis naturæ; etsi non sunt superflui
 statui.

Quid plura? hortor Accusatorem Gabrielis
 Vasquez, cæterosque obtrectatores, ut ex-
 periri in se velint ejus doctrinam de obligatio-

ne eleëmofynæ, spondeoque tempore haud magno redigendos ad incitas, exutos omnibus superfluis, non tantum statui, sed etiam naturæ. Conforment se Regulæ, quam ibidem condit generalem: *ordo ergo charitatis talis esse debet, quod ad conservanda bona proximi cum proprio damno considerandum est, æqualiane sint, vel disparis conditionis: vitam enim proximi cum detrimento vitæ meæ non teneor tueri, CUM DETRIMENTO CÆTERORUM TENEOR, ET SIC DE RELIQUIS: aliàs quomodo charitas Dei manet in nobis & c.?* Regulam deducit ad particulares casus necessitatis, non tantum extremæ, sed etiam gravis; in quibus omnibus subveniendum sit etiam de *necessariis statui & superfluis naturæ*; idque quoad quisque potest sine suâ æquali necessitate. Quod verò addit. n. 28. hæc procedere quando scio, nullum alium opem laturum, in quo cavillatur Montaltius, intelligit sine dubio de opem laturo hîc & nunc; quod quidem appareat: neque enim sine dubio Vasquez hîc voluit nos esse Prophetas quosdam, aut divinatores. Idem verò aliis verbis sic expresserat n. 24. *nisi sit alius, qui ei subveniat.* Evidens est, in Belgio quidem, præcipuè belli tempore; quo innumeras videre est miserorum necessitates graves, durissimam fere hanc obligationem. Experiatur in se accusator: non enim credo expertum esse.

Alterum propositionis autorem citat Escobarium tract. 5. exam. 5. c. 6. n. 105. sed per injuriam. Nihil ibi, quod ad doctrinam moralem attineat, habet autor ille præter hæc pauca: *Nemo tenetur proprium statum, ne proximus amittat suum, dejicere, vel ab altiori acquirendo desistere*, in his quidem nemo, ut puto agnoscat doctrinam Propositionis 12.

PROPOSITIO XIII.

Si cum debita moderatione facias, potes absque peccato mortali de vita alicujus tristari, & illius morte naturali gaudere, illam inefficaci affectu petere, & desiderare; non quidem ex displicentia personæ, sed ob aliquod temporale emolumentum.

Hanc propositionem ait esse traditam Tamburino & quidem claris verbis l. 5. c. 1. §. 3. n. 29.

Suo more imponit accusator: non aliud ibi docet Tamburinus, quàm licere gaudere de effectu bono, qui ex malo est secutus: quam doctrinam constat esse omnium passim, neque esse damnatam. Verba Tamburini dabo a propositionem proximè sequentem.

Castropalaus, quem citari ait à Tamburino illo num. 29. (citatur n. 32.) non præbabitur aliud sibi voluisse, quàm D. Thomæ 2.2. q. 76. a 1. corp. his verbis: *si autem aliquis imperet vel optet malum alterius sub ratione boni*